

Draga braćo i sestre, blagoslovljena vam nedjelja!

Današnje Evanđelje (usp. Iv 1,29-34) govori nam o Ivanu Krstitelju koji u Isusu prepoznaje Jaganjca Božjega, Mesiju: “Evo Jaganjca Božjega “,kaže, “ koji odnosi grijeh svijeta“ (r. 29), i dodaje: “Ja dođoh i krstim vodom da se on očituje Izraelu” (r. 31).

Ivan u Isusu prepoznaje Spasitelja, naviješta izraelskom narodu Njegovu božansku narav i poslanje, a zatim se povlači, ispunivši svoje poslanje, kao što potvrđuju ove njegove riječi: “Za mnom dolazi čovjek koji je preda mnom jer bijaše prije mene” (r. 30).

Krstitelj je čovjek kojeg je mnoštvo jako voljelo, do te mjere da su ga se bojali jeruzalemski poglavari (usp. Iv 1,19). Bilo bi mu lako iskoristiti tu slavu, ali on nimalo ne podliježe napasti uspjeha i popularnosti. Pred Isusom priznaje vlastitu malenost i ustupa mjesto Njegovoj veličini. Zna da je poslan pripremiti put Gospodinu (Mk 1,3; usp. Iz 40,3), i kada Gospodin dolazi, s radošću i poniznošću priznaje Njegovu prisutnost i povlači se sa scene.

Koliko je danas za nas važno njegovo svjedočanstvo! Danas se odobravanje, privrženost drugih, viđenost i popularnost često precjenjuju, do te mjere da utječu na misli, ponašanja i raspoloženja ljudi, što uzrokuje patnje i podjele, zbog čega život i odnosi postaju površni, razočaravajući i sputavajući. Mi, zapravo, ne trebamo te “nadmjestke sreće”. Naša se radost i veličina ne temelje na prolaznim iluzijama uspjeha i slave, nego na spoznaji da smo voljeni i željeni od našega Oca koji je na nebesima.

To je ljubav o kojoj nam govori Isus: ljubav Boga koji i danas dolazi među nas, ne da nas zadivi “posebnim efektima”, nego da dijeli našu muku i uzme na sebe naše terete, otkrivajući nam tko smo uistinu i koliko vrijedimo u Njegovim očima.

Predragi, ne dopustimo da nas Njegov pohod zatekne rastresene. Ne tratimo vrijeme i snagu jureći za onim što je samo privid. Učimo od Ivana Krstitelja držati duh budnim, ljubiti jednostavne stvari i iskrene riječi, živjeti trijezno i duboko, umom i srcem; zadovoljavajući se samo neophodnim i nastojeći svakoga dana pronaći jedan poseban trenutak u kojem ćemo stati u tišini: moliti, razmišljati, slušati, ukratko, “stvoriti pustinju”, kako bismo susreli Gospodina i bili s Njim.

Neka nam u tome pomogne Djevica Marija, uzor jednostavnosti, mudrosti i poniznosti.